

Stuiterende Pieter Verelst geeft perfect inkijkje in zijn ADHD-hoofdPieter Verelst

Gezien op 14 januari 2026, De Kleine Komedie, Amsterdam

**KEUZE VAN
DE CRITICUS**

Is het eigenlijk niet raar dat we als maatschappij ADHD bestempelen als stoornis, vraagt Pieter Verelst zich hardop af. Is het niet eerder een stoornis als je acht uur achter elkaar hetzelfde kan doen? Volgens hem zou ADHD moeten staan voor Avonturiers, Doordenkers en Huppelende Dromers. ADHD'ers zijn juist de creatievelingen van de wereld. En dat laat Verelst maar al te goed zien.

‘Hoera dat we mens zijn’, zo zingt Pieter Verelst als opening van zijn vierde avondvullende soloprogramma. Hij laat het publiek meezingen en is meteen op zijn gemak, of, zoals de Vlaming zich vaker uitdrukt in de voorstelling: hij vindt het ‘schitterend’.

Verelst heeft veel hobby's: van theater en stemmetjes inspreken tot drugs dealen en macramé, maar ook jodelen, beatboxen, films achterstevoren kijken en goochelen. Op aandringen van zijn vriendin gaat hij toch maar eens naar de psychiater om zich te laten testen op ADHD. De eindeloze – en vaak onderbroken – tocht hiernaartoe vormt de rode draad in zijn verhaal, die hij steeds weer terugpakt door op een kistje op het toneel te springen.

Het lijkt zijn vriendin een goed idee dat hij misschien een pilletje krijgt, omdat hij 'altijd aan' staat. Verelst vindt dat jammer, waarom waardeert ze hem niet meer zoals hij is? Zij krijgt hem thuis helemaal gratis, terwijl in de theaters mensen van ver komen om hem te kunnen zien. Bovendien wil zij altijd dat hij haar recht in de ogen aankijkt, dus wie moet hier nou helemaal naar de psychiater, denkt Verelst. Hoewel het makkelijk is om je te verplaatsen in zijn vriendin, of in zijn ouders – 'je kan het niet aan me zien, maar mijn ouders vonden mij een heel vermoeiend kind' – weet Verelst de zaal ook mee te trekken in zijn belevingswereld en logica.

Het publiek is niet veilig bij Verelst: regelmatig gooit hij voorwerpen in het publiek of springt hij op de eerste rij om iemand over zijn hoofd te aaien. Tegelijkertijd blijven zijn interacties van positieve aard. Als hij eindelijk bij iemand de truc mag uithalen waar hij 'vannacht over heeft gedroomd', iets wat hij doet met veel opgebouwde spanning, is hij 'diep gelukkig'. Later in de voorstelling zegt hij dat hij zich soms meer amuseert dan het publiek, maar zijn binnenpretjes en gegiechel werken ook op de zaal enorm aanstekelijk.

Verelst is te laat bij de psychiater, natuurlijk is hij te laat. Hij kan gewoon nooit op tijd komen, hoe hard hij het ook probeert. Maar, zegt hij zelf, hij kan al zó veel andere dingen. En dat is zeker waar, want Verelst is enorm getalenteerd: hij beweegt zich als een echte ADHD'er over het podium, maar speelt ook piano, zingt, kan verrassend goed beatboxen (en andere geluiden nadoen) én tovert zelfs wat goocheltrucs uit zijn mouw – en eventueel andere plekken.

Een van de hoogtepunten is de sketch waarin hij het heeft over hoe graag hij een 'musicalmens' zou willen zijn, gevolgd door een indrukwekkende medley, waarbij hij twee personages tegelijk speelt en de chaos steeds eclecticischer wordt. Dat hij in zijn enthousiasme een paar keer zijn zender eruit trekt of even niet in zijn

rol kan blijven, doet daarbij niet af aan zijn performance, want ook daar weet hij met humor en timing mee om te gaan.

En ook al gaat de voorstelling alle kanten op, verzint hij de gekste dingen en raakt hij honderd keer op een zijspoor van een zijspoor van zijn verhaal, toch klopt de voorstelling als een geheel. Daarin zit ook de kracht van Verelst: hij geeft het perfecte inkijkje in het hoofd van iemand die altijd aan staat, maar weet er tegelijkertijd op een scherpe manier een verhaallijn in te bouwen die voor iedereen te volgen is, met of zonder ADHD.

Foto's: Chris Stessens

(Theaterkrant, 15.01.2026)